

→ Artikelförfattaren Johan Augustin och medvandran Caroline Grandjean-Thomsen firar att de tagit sig upp till ruttens högsta punkt Mount Wee Jasper.

← Några av broarna längs sträckan är skakiga och osäkra, men denna hängbro över en flod höll hela vägen.

Intima möten med djurlivet ökar trivselen på trekken.

Den nyfikna kängurur är van vid givmilda vandrare.

↑ Att tälta ger en intim naturkänsla. Man vaknar med solens uppgång.

← Caroline tar pauser längs stigar för att ta in den lokala floran.

Landskapet i New South Wales är omväxlande. Här ett fält med tjurar och kor.

Vandring i yttre och inre landskap

En veckas vandring genom Australiens varierande landskap testar kroppens fysiska och mentala förmåga. Upplevelserna ger en mersmak som varar länge.

I dag ska vi gå 28 kilometer, säger Steve Willems.

”Tjuugoåttio kilometer” är ord som jag långsamt tar in. Klockan har nyss passerat åtta, det är måndagsmorgon i det lilla sömniga samhället Yass som ligger fyra timmars tågresor sydväst om Sydney. I dag startar en veckas vandring på Hume & Hovell Track som ska ta mig genom delstaten New South Wales, från Yass till samhället Tumut; ungefär 150 km på sju dagar. Jag har vandrat förut, men aldrig med hela livet i en ryggsäck: tält, kläder, sovsäck, mat och stormkök; en packning som väger 18 kilo.

Totalt 400 km
Som sällskap har jag den erfarna vandranen och filmaren Steve Wil-

lems, vars största passion i livet är trekking. Steve ska fortsätta vandringen i ytterligare två veckor, totalt omkring 400 km från Yass till Albury, tillsammans med Caroline Grandjean-Thomsen. Under den första veckan ska jag tillsammans med Caroline agera värd för tv-pilotprojektet *Great Walks of the World*, som potentiellt ska ta tittare med på vandringar världen över.

Hume & Hovell Track
Få människor känner till Hume & Hovell Track, som fått sitt namn efter upptäckarna med samma namn, och vårt mål är att fler ska få upp ögonen för leden som slingrar sig genom ett omväxlande landskap på

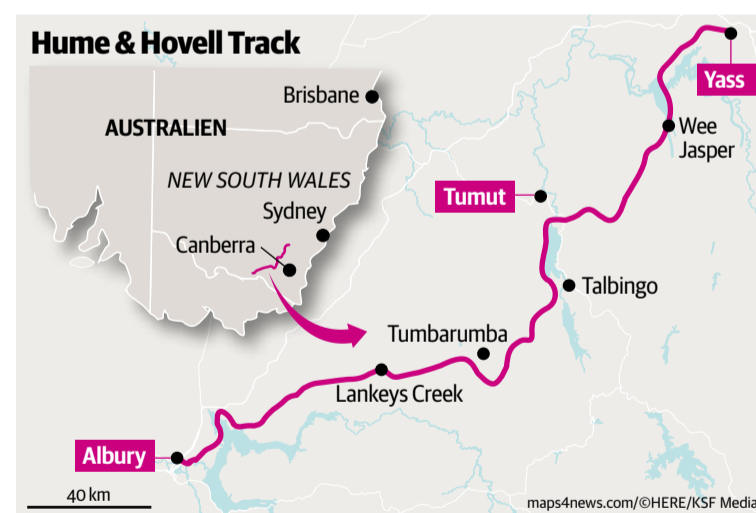
den australiensiska landsbygden. Det är början av oktober och vår i New South Wales.

Det är varken för varmt eller för mycket regn så här års. Det är den bästa tidpunkten för trekking, säger Steve när vi går på den asfalterade vägen som leder ut ur Yass.

Efter bara några kilometer känns ryggsäcken tung, och min ländrygg värker. Vägen övergår i grus, samtidigt som en ständig stank hänger över oss.

Roadkill, säger Caroline och håller upp en hand för näsan och munnen.

En wombat – ett pungdjur som påminner om en korsning av en gris och koala – ligger uppsvullen längs grusvägen. Vi passerar ångar där får

Australien har fantastiska nationalparker och det är så lätt att vandra utan kartor på lederna.

Rob Clements
Campare

och hästar betar. Snart dyker lukten av ruttet kött upp igen, denna gång i form av en överkörd känguru. Eftersom den första dagen består av vandring på landsväg passerar vi flera döda wombats och kängurur innan vi når den första campingplatsen efter att ha vandrat i över åtta timmar. Vi har ett par timmar på oss att sätta upp tält och laga mat på stormköket innan skymningen, så vila får bli ett senare moment. Jag minns inte när jag tältade senast, så att sätta upp tältet i vinden som tilltar är inte det lättaste, men jag får hjälp av Caroline som nyligen gjorde en veckas trekking i Tasmanien.

Det känns skönt att vi redan första dagen har vandrat den längsta sträckan, men nu känns det i krop-

pen, säger Caroline som ser Hume & Hovell-vandringen som en utmaning, framför allt mentalt.

Luftmadrass

I gryningsljuset hörs kakaduors gälla skrik och lammns bråkande. Jag vill inte lämna sovsäcken som nu börjar återfå temperaturen efter natten. Jag har inte sovit mycket och den extra sovsäckslinern inte höll de utlovade temperaturerna, dels är det inte bekvämt att ligga på en smal uppblåsbar madrass en hel natt. Men vi måste laga frukost, packa ihop all utrustning och vara på väg igen klockan åtta för att hinna avverka dagens 21 kilometer. Jag kokar upp vatten på stormköket och tillsätter en färdig påse med havregryn och torkad frukt. Pulverkaffe klickstartar huvudet efter en natt utan tillräcklig sömn. Morgondiset ligger som en hinna över campingplatsen när vi lämnar den.

Steve har plåstrat om sina skavsår på fötterna. Caroline känner sig trött och öm i axlarna och ryggen. Gröna betesmarker med kor och tjurar följer vägen, och plötsligt dyker den där stanken av död upp igen. Plakat som deklarerar att vildsvin och rävar inte är välkomna hänger på taggtråden bredvid ett tiotal rävar och vildsvin som omges av flugsvärmar. Stanken är outhärdlig så vi försätter snabbt förbi. Vägen leder äntligen in på en ordentlig stig genom

FAKTA

Hume & Hovell Track

● Vandringleden följer den väg upptäckarna Hamilton Hume och William Hovell tog i början av 1800-talet och leder över 440 kilometer genom sydöstra New South Wales. Här finns 17 campingställen och vandringen erbjuder varierad topografi, historiska platser och vandring över broar och genom olika vegetationstyper. www.humeandhovelltrack.com.au

● Andra australiensiska långvandringar: www.australiangeographic.com.au/topics/adventure/2017/05/10-best-australian-multi-day-hikes

● För mera information om Great Walks of the World: genom att gilla på Facebook och Instagram följer du projektet där.

eukalyptusskogen. Stigen är markerad med stolpar och röda pilar som visar vägen. Genom snären skymtar en stor vattenansamling omgiven av guldfärgad sand.

Kängurubesk

Intill den konstgjorda sjön Burinjuck Dam ligger kvällens campingplats där vi i stället för att tälta checkar in i en stuga med dusch och riktiga sängar. Efter 50 km och två dagars vandring smakar kall öl och chips gott på träverandan. Hela campingplatsen sjuder av liv. På taken skriker kakaduor, och halvtama parakiter plockar chips direkt från våra munnar. Det vimlar av kängurur omkring oss. En halv vuxen kommer fram och slickar tallrikarna som vi nyss ätit nudlar på. Det känns som om vi befinner oss mitt i ett zoo.

– Vi är fortfarande i civilisationen. I morgon startar trekken på riktigt, säger Steve som gjorde hela vandringen för ett år sedan.

Tredje dagen startar en på båt-färd över sjön, följt av en 13 kilometers vandring, innan vi för första gången träffar andra campare. Rob Clements och hans dotter Sarah från Canberra har kört sin van till campingplatsen Fitzpatrick Trackhead där de stannar över natten och gör dagsturer i området. Rob som är lärare brukar ta med sina elever på bushvandringar.

– Australien har fantastiska nationalparker och det är så lätt att vand-

ra utan kartor på lederna, säger Rob. Det ständiga suget efter mat gör sig påmint; Sarah lagar tacos med skinka och stekta ägg till oss på campinggrillen, och jag som vanligtvis inte äter griskött sväljer glupskt ner maten.

Samtidigt märker jag hur kilorinjurad jag är – varje gång jag sätter på mig ryggsäcken känns det som om jag får dra åt midjeremmen hårdare. Jag inser att jag borde ha tagit med mig mera snacks, vilket dock uppmärksammas av Steve och Caroline som givmilt delar med sig av Snickers, salami och kex. Även Caroline märker att kroppen förändras av vandringen.

– Jag har fått muskler som jag aldrig haft tidigare, säger hon.

Rob Clements frågar intresserat: – Varför väljer ni att göra Hume & Hovell Track?

Steve förklarar att den fortfarande är okänd för många vandrare, och den har många lättillgängliga och välskötta campingplatser. Dessutom är det inne att vandra långa sträckor, säger han med ett leende.

Öga mot öga med orm

Vi fortsätter längs en flod där björnbärssnären river sår på våra ben och armar. Busken introducerades av britterna på 1800-talet och har spridit sig okontrollerat på många håll i New South Wales och anses vara en skadeväxt. Betydligt finare är alla de naturliga örter och blommor längs

stigen, som avger en söt arom. De gula wattle-buskarna står i blom: ännu en orsak att vandra på våren, då naturen vaknar till liv. Men det gäller att hålla ögonen på stigen. Plötsligt skriker Caroline till. Hon är en decimeter från att trampa på en orm som låg hoprullad på stigen. Reptilen reser sig upp och hugger mot Caroline som hinner backa. Jag skymtar den breda brunkamouflerade kroppen slingra in i buskarna.

Säg du, det var nära ögat, utbrister Caroline.

Vi passerar ett avverkat område, brunbrända marker utan växtlighet som ska bli plantager, men som just nu ser ut som sönderbombade fält. Kontrasten blir stor när vi åter kommer in i en eukalyptusskog, som inte ser ut ha blivit avverkat på flera århundraden. Vi når en glänta i skogen. Den enda vattenkällan är en älv som forsar förbi campingen, så vi kör vattnet genom vår vattenrenare. Jag och Caroline samlar ihop ved och tänder en brasa i eldstaden. Telefonmottagningen har upphört, vilket emottar ökat vildmarks känslan. Tillsammans sitter vi vid brasan och lyssnar till lågornas knaster. Det är stjärnklart, himlavalvet syns utan ljusföroreningar. Kroppen och psyket känns starka. Kanske beror det på den rena luften. Eller på att jag bara är.

TEXT & BILD JOHAN AUGUSTIN
feature@ksfmedia.fi